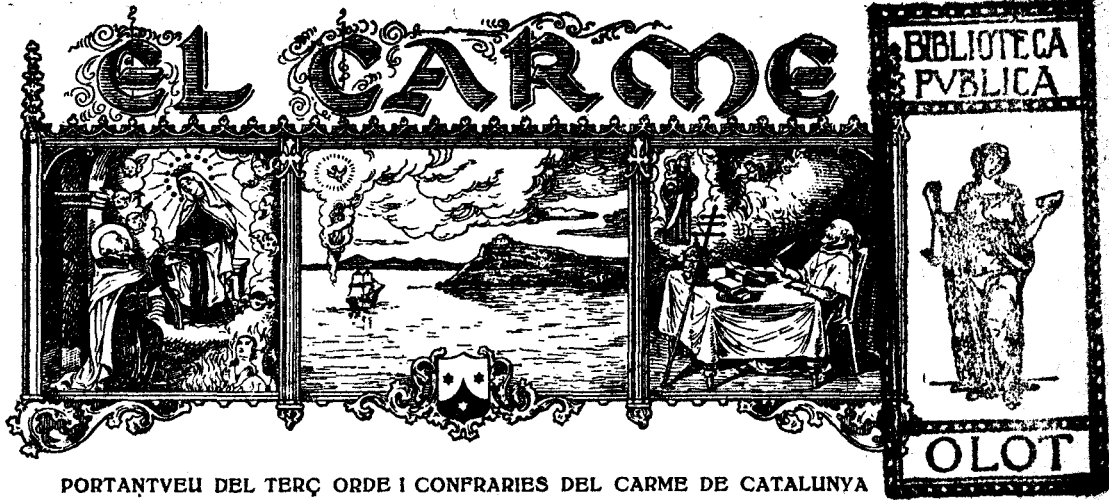

Procedència ignorada

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARMÉ DE CATALUNYA

NÚM. 3

SETEMBRE DEL 1934

ANY I

Nº 9619

Mentre s'alça l'albada...

Matinada d'Abril... Els estels encara parpellegen talment com ulls d'àngels escrutadors sobre la volta del cel. Els ocellets cuegen i es belluguen fretuosos entre el fullatge de la brancada espiant algun esdeveniment... Passen ràpids els instants, despertant amb llur remor les ombres de la nit que fugen esporuguides amb sos negres mantells, i es retiren de primer antuvi a les conques sinuoses de les muntanyes; als llocs més inaccessibles després, per esfumar-se finalment com vanes quimeres... De sobte l'orient s'és abrandat; un desbordament de claror ha fet irrupció per les seves portes, anegant els cels i la terra d'una glòria inefable... La naturalesa tota canta en concertada melodia un himne de lloances al Criador de la llum; himne que s'interpretà per primera vegada el dia quart de la creació, quan Déu nostre Senyor penjà al seu reial palau l'astre que ens il·lumina...

A què serveix—preguntarà algú—tota aquesta poesia, per exaltar l'infantament gloriós de Maria? Preguntem-ho a les Sagrades Escripures. Elles foren les que manlevaren per primera vegada colors i encís a l'albada per a pintar-nos l'aparició i triomfal entrada de Maria a aquest món. Quasi aurora consurgens... Com l'alba quan visita el nostre planeta un bell matí de primavera i treu son enrinxolat caparró per sobre les crestes de les muntanyes..., així és Maria, així és son naixement gloriós. L'alba és el començament del dia; Maria és el començament de Jesucrist, Sol de justícia per il·luminar els qui estaven entre tenebres. L'alba trova la terra embolcallada en les tenebres de la nit; Maria trovà a la humanitat amb l'enteniment i voluntat enfosquits per la ignorància i el pecat. L'alba és per naturalesa llum i claror; Maria fou, en virtut de sa divina maternitat, exempta del pecat i